

แบบรายงานการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้ (ประเภทครูผู้สอน)

ชื่อนวัตกรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
โดยใช้คำพื้นฐานระดับอนุบาล ๓
ประจำปี ๒๕๖๗

นางเอื้องขวัญ สารักษ์
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนบ้านหนองไทร(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

การจัดทำรายงานการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้ (ประเภทครูผู้สอน) เล่มนี้ ได้จัดทำเพื่อสรุปผลการดำเนินงานตั้งแต่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๗ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๘ ซึ่งได้สรุปตามแนวทางการพัฒนาวัตกรรมการเรียน นวัตกรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยใช้คำพื้นฐานระดับอนุบาล ของนักเรียนชั้นอนุบาล ๓ โรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์)

ขอขอบคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์) คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์) คณะครูและนักเรียน ที่ได้ร่วมกันรับผิดชอบในงานหน้าที่ของตนและได้ร่วมคิด ร่วมปรึกษาหารือ ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการและร่วมประเมินผล เพื่อพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง ทำให้การดำเนินการพัฒนาวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย และขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกคนที่ทำให้เอกสารฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

นางเอื้องขวัญ สารักษ์

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ

สารบัญ

	หน้า
นวัตกรรม ที่มาและความสำคัญ	๑
วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ กระบวนการพัฒนาความสำคัญ	๒
ภาคผนวก	๗
- ภาพกิจกรรม	

รายงานการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้ (ประเภทครูผู้สอน)
โรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มพัฒนราษฎร์)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต ๑

๑. ผู้จัดทำนวัตกรรม

นางเอื้องขวัญ สารักษ์

๒. ชื่อนวัตกรรมการเรียนรู้

นวัตกรรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยใช้คำพื้นฐานระดับอนุบาล ของนักเรียนชั้นอนุบาล ๓
โรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มพัฒนราษฎร์)

๓. ระยะเวลาดำเนินการ

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๗ – ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๘

๔. ที่มาและความสำคัญ

เนื่องด้วยในปัจจุบันการสอนภาษาให้แก่เด็กนักเรียนระดับอนุบาลศึกษามีปัญหาและข้อขัดแย้งต่างๆ
หลาย ประการ ทั้งในด้านปรัชญา ทฤษฎีหลักการและแนวปฏิบัติตลอดจนความกดดันที่โรงเรียนอนุบาลได้รับ
จากกระแส ความต้องการด้านการเร่งรัด อ่าน – เขียนของผู้ปกครองจนกระทั่งสามารถกล่าวได้ว่า เป็นปัญหา
ทางการศึกษา ระดับชาติที่มีความวิกฤตควรได้รับการแก้ไขอย่างรีบด่วน ดังนั้น ผู้เขียนจึงใคร่ ขอเสนอ
บทความนี้ในฐานะ นักวิชาการและนักปฏิบัติที่ท านใจควบคู่กันไปกับกลุ่มชมรมพัฒนาเด็กปฐมวัยโดยปวงชน
เพื่อสะท้อนนวัตกรรมสอน ภาษาอีกแนวทางหนึ่ง ที่มีการศึกษาวิจัยและทดลองใช้ในประเทศไทยมาได้
ระยะเวลาหนึ่งแล้วว่าสามารถส่งเสริม พัฒนาการด้านภาษาได้อย่างเหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ ความแตกต่าง
ระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมวัฒนธรรม ประการสำคัญ เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุข ไม่เบื่อหน่ายเพราะ
ถูกบังคับให้อ่านเขียนและท่องจำตลอดเวลา

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง ๖ ปีบริบูรณ์ อย่างเป็นองค์รวมบน
พื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็ก
แต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ ภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรักความเอื้ออาทร
และความเข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิด
คุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้
ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง ได้รับการจัด
ประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีความสุข และเหมาะสมตามวัย มี ทักษะชีวิต และปฏิบัติตนตามหลักปรัชญา
ของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย และสำนึกความเป็นไทย ด้วยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่
ครอบครัวชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและ
การส่งเสริมพัฒนาการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ตลอดจนได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่าง
เหมาะสม ด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้สอน เด็กกับผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรม
เลี้ยงดู การพัฒนาและให้การศึกษาแก่เด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการ
ทุกด้านอย่างเป็นองค์รวมมีคุณภาพ และเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ.๒๕๖๐:๒-๔)

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกทัศนคติตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนิน ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียนเพื่อติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตน ได้(จินตนา สุทธิจินดา.๒๕๒๒:๒) เด็กปฐมวัยเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบ ข้างและสิ่งต่างๆ จากการได้เห็น ได้ฟัง การได้สัมผัส การลองผิดลองถูกการเร้า และการให้แรงเสริม เป็นสิ่งช่วยให้เด็กมีพัฒนาการ ทางภาษาจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ได้ ดังนั้นการที่เด็กจะสามารถสื่อ ความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจนั้น ต้องอาศัยภาษา เพื่อติดต่อ ทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตนได้ ต้นติผลาชีวะ (๒๕๔๗: ๑๔๓)

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ข้าพเจ้าได้ศึกษา ค้นคว้าสนใจที่จะพัฒนาสื่อการสอนที่สอดคล้อง ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา โดยเฉพาะบัญชีคำพื้นฐานของระดับชั้นอนุบาล สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล ๓ เพื่อให้เด็กนักเรียนมีพัฒนาการด้านภาษา อ่านคำ สะกดคำที่เป็นคำพื้นฐานในระดับอนุบาลได้

วัตถุประสงค์

- ๑ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางภาษาก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมอ่านบัญชีคำพื้นฐาน
- ๒ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมทางภาษา ด้านทักษะทางการพูด ด้านการเข้าใจความหมาย และด้านการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
- ๓ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาและความจำ

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนโรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์) ชั้นอนุบาลปีที่ ๓ จำนวน ๒๘ คน

เครื่องมือที่ใช้

บัญชีคำพื้นฐานระดับอนุบาล จำนวน ๒๔๒ คำ

กระบวนการพัฒนาวัตกรรม

นวัตกรรมที่สร้างขึ้นในครั้งนี้เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้คำพื้นฐานในระดับชั้นอนุบาลเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นประถมศึกษาต่อไป ได้ดำเนินการตามรายละเอียดเป็นขั้นตอนดังนี้

๑. ศึกษาบัญชีคำพื้นฐานระดับอนุบาล จำนวน ๒๔๒ คำ
๒. ออกแบบการจัดทำสื่อการเรียนการสอน ให้เป็นที่สนใจของเด็ก (ทำเป็นกล่องคำ ตามหมวดหมู่ของคำ)
๓. จัดทำสื่อการเรียนการสอนเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

นวัตกรรมส่งเสริมทักษะทางภาษาโดยใช้บัญชีคำพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล ๓ มีแนวคิดหรือทฤษฎีสนับสนุน คือ ทฤษฎี Active Learning มีดังนี้

ประวัติความเป็นมาของการสอนแบบธรรมชาติมีรากเหง้าจากต่างประเทศ เริ่มต้นศตวรรษที่ ๑๖ เกิดจากความเคลื่อนไหวของกลุ่มครูผู้บริหารนักการศึกษาและนักวิจัย ทำงานร่วมกันเป็นเครือข่ายการเรียนรู้โดยกลุ่มคนเหล่านี้ตระหนักถึงความรู้ต่างๆ ที่อยู่รอบตัวที่ทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษาแบบองค์รวมคือ ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งในขณะนี้การสอนภาษาแบบธรรมชาติมีใช้ในประเทศต่างๆ เช่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สหรัฐอเมริกาและแคนาดา เป็นต้น

สำหรับประเทศไทย การสอนภาษาแบบธรรมชาติมีความเป็นมาเช่นเดียวกันในต่างประเทศคือ จากความต้องการที่จะแก้ปัญหาของการสอนภาษาแบบปกติหรือแบบเก่าที่เน้นการแจกลูกสะกด- คำ จนกระทั่งทำให้การเรียน ภาษาเป็น สิ่งที่น่าเบื่อหน่าย โดยเฉพาะในระดับอนุบาล เด็กได้รับปีความกดดันเกิดความเครียด นักวิชาการศึกษา ปฐมวัยกลุ่มหนึ่งจึงรวมตัวกันศึกษาทฤษฎีหลักการและผลงานวิจัย ตลอดจนการศึกษาดูงาน ในต่างประเทศ และ ในปีพ.ศ. ๒๕๓๘ - ๒๕๓๙ มูลนิธิชมรมไทยอิสราเอล ได้วิทยากรจากต่างประเทศมาอบรมเชิงปฏิบัติการเวลา ติดต่อกันหลายปี ทำให้มีผู้สนใจนำไปใช้ในวงกว้างกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ

๑.๒ ความหมาย ถึงแม้ว่าแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจะพัฒนาได้ไม่นาน แต่ในทศวรรษที่ผ่านมาหลายประเทศ ก็ได้ค้น ๑ แนวการสอนนี้ไปใช้และได้รับการยอมรับแล้วว่าเป็นแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพเพราะมีความสอดคล้องกับ ความต้องการในการเรียนรู้และความสนใจของเด็ก (บุษบิตันติวงศ์, ๒๕๓๖) และเป็นการพัฒนาภาษาอย่างค่อย เป็นค่อยไป โดยจะเกิดผลดีในระยะยาว(ฉันทนวิภาคกงษ, ม.ป.ป.) นอกจากนี้การสอนภาษาแบบธรรมชาติดังนี้ มีความสำคัญต่อการพัฒนาการรู้หนังสือขั้นต้น (Early Literacy) ให้แก่เด็กๆ โดยเฉพาะเด็กที่มาจากครอบครัวรายได้น้อยหรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เป็นการป้องกันความล้มเหลวในระบบการศึกษาอีกด้วย (Bredenkamp - Copple (Ed.), ๑๙๙๗)

๒. ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง เคนเน็ท กู๊ดแมน (K. Goodman, ๑๙๘๖) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติมีความเป็นมาจาก ทฤษฎีทางภาษาและทฤษฎีทางการเรียนรู้ร่วมกัน ในขณะที่บุษบง ดินติวงศ์ วิเคราะห์ว่าการสอนภาษาแบบ ธรรมชาติมีทฤษฎีพื้นฐาน ๓ ทฤษฎี ประกอบด้วย (๑) ทฤษฎีด้วยระบบของ ภาษา (๒) ด้วยภาษา ความคิด และสัญลักษณ์สื่อสาร และ (๓) ทฤษฎีว่าด้วยการอ่านเขียนในระบบภาษา (บุษบา ทฤษฎีว่าต้นติวงศ์, ๒๕๓๖) โดยเฉพาะทฤษฎีที่ ๒ กู๊ดแมน (Yetta M. Gookman, ๑๙๘๙) กล่าวว่าเด็กต้องการที่จะใช้ภาษาในการแก้ปัญหาที่มีความสำคัญและมีความหมายต่อชีวิตประจำวันของตน สำหรับทฤษฎีทางการเรียนรู้ที่มีอิทธิพลต่อแนวการสอนนี้ประกอบด้วย เด็กเรียนรู้ภาษาจาก ประสบการณ์และการลงมือกระทำ (Dewey) เด็กเรียนรู้จากกิจกรรม การเคลื่อนไหวของตนเองและการได้สัมผัส จับต้องกับสิ่งต่างๆ แล้วสร้างความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง (Piaget) เช่นเดียวกับไวทสกี (Vygotsky) กล่าวว่า อิทธิพล ของสังคมและบุคคลอื่นๆ มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กและฮาลิเดย์ (Haliday) กล่าวว่าบริบท (Context) มีส่วน สำคัญในการเรียนรู้ภาษาจึงสรุปได้ว่าการสอนภาษาแบบธรรมชาติเกิดจาก การผสมผสานทฤษฎีหลายๆ ทฤษฎีเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงและสูงสุดกับผู้เรียน จากทฤษฎีต่างๆ ที่กล่าวมาล้วนมีอิทธิพลต่อหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ดังนั้น นฤมน เนียมหอม (๒๕๔๐) จึงได้สรุปหลักการของการสอนภาษาแบบธรรมชาติซึ่งสะท้อนทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นไว้ดังนี้

๑. การจัดสภาพแวดล้อม การสอนภาษาจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมให้เด็ก ได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอย่าง มีความหมายและเป็นองค์รวม ตัวหนังสือที่ปรากฏในห้องเรียน จะต้องมีความหมายในการใช้จริงๆ หนังสือ

ที่ใช้จะต้อง เป็นหนังสือที่ใช้ภาษาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว ไม่แบ่งเป็นทักยะย่อยๆ และจะต้องให้เด็กมีส่วนร่วมในการจัด สภาพแวดล้อมด้วย

๒. การสื่อสารที่มีความหมาย การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสสื่อสารโดยมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริง ที่มีความหมายต่อเด็ก ครูจะต้องจัดเวลาให้เด็กมีโอกาสที่จะอ่านและเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมายจริงๆ โดยที่ไม่ใช่เป็น เพียงกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อการฝึกหัด และจะต้องให้เด็กได้ใช้เวลาในการอ่านและเขียนตามโอกาสตลอดทั้งวัน โดย ไม่ต้องกำหนดตายตัวว่าช่วงเวลาใดต้องอ่านหรือช่วงเวลาใดต้องเขียน

๓. การเป็นแบบอย่าง การสอนภาษาจะต้องให้เด็กเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในความมุ่งหมายต่างๆ ครูจะต้องอ่านและเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายในการใช้จริงๆ ให้เด็กเห็น เช่น เพื่อการสื่อสารเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อ ค้นหาวิธีการ ฯลฯ นอกจากนี้ครูยังต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กเห็นว่า การอ่านเป็นเรื่องสนุก เพื่อสร้างให้เด็กเกิด ความรู้สึกที่ดีต่อการอ่าน

๔. การตั้งความคาดหวัง การสอนภาษาจะต้องเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับที่เด็กเรียนรู้ที่จะพูด ครูจะเชื่อมั่นว่าเด็กจะสามารถอ่านและเขียนได้ดีขึ้นและถูกต้องยิ่งขึ้น เด็กมีความสามารถในการอ่านและการเขียนตั้งแต่ ยังอ่านและเขียนไม่เป้น ดังนั้นจึงควรได้รับโอกาสที่จะอ่านและเขียนตั้งแต่วันแรกที่มาโรงเรียน

๕. การคาดคะเน การสอนภาษาควรให้เด็กมีโอกาสที่จะทดลองกับภาษา สร้างสมมติฐานเบื้องต้นของตน และมีโอกาสเดาหรือคาดคะเนคำที่จะอ่าน และมีโอกาสคิดประดิษฐ์สัญลักษณ์และคิดสะกดเพื่อการเขียน ไม่ควร คาดหวังให้เด็กอ่านและเขียนได้เหมือนผู้ใหญ่

๖. การใช้ข้อมูลย้อนกลับ การสอนภาษาควรตอบสนองความพยายามในการใช้ภาษาของเด็กในทางบวก ยอมรับการอ่านและการเขียนของเด็กว่า เป็นสิ่งที่มีความหมาย แม้ว่าจะยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ และพยายาม ตอบสนองเด็กให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ อาจให้เด็กได้เห็นตัวอย่างที่ถูกต้องอย่างเป็นธรรมชาติ เช่น การอ่าน หนังสือเล่มที่เด็กชอบอ่านให้เด็กฟังในโอกาสอื่นๆ หรือเขียนใหญ่เมื่อมีการสนทนาในกลุ่มใหญ่ เป็นต้น

๗. การยอมรับนับถือ การสอนภาษาจะต้องตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กว่าเด็กจะเรียนรู้ การอ่านและเขียนอย่างแตกต่างกันตามช่วงเวลา และอัตราที่แตกต่างกัน ครูจะต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ศึกษา ความสนใจ ความสามารถ และสอนเด็กตามความสามารถที่แตกต่างกันของเด็ก เด็กจะต้องได้ตัดสินใจเลือกกิจกรรม ที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองในช่วงเวลาเดียวกัน เด็กไม่จำเป็นต้องทำกิจกรรมอย่างเดียวกัน หรือทำกิจกรรมตามลำดับ ขั้นตอน เพราะการเรียนรู้ภาษาไม่มีลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตายตัว

๘. การสร้างความรู้สึกเชื่อมั่น การสอนภาษาต้องส่งเสริมให้เด็กรู้สึกปลอดภัยที่จะคาดคะเนในการอ่านหรือเขียน แม้จะไม่เคยอ่านหรือเขียนมาก่อน ครูจะต้องทำให้เด็กไม่กลัวที่จะขอความช่วยเหลือ ด้านการอ่านและ เขียนเมื่อจำเป็น เด็กจะต้องไม่ถูกตราหน้าว่าไม่มีความสามารถในการอ่านและเขียน ดังนั้น การสอนภาษาจึงต้อง เป็นไปอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการและความสามารถของเด็กเพื่อให้เด็กมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะ อ่านและเขียนได้

๓. ตัวอย่างการประยุกต์ทฤษฎีและหลักการการสอนภาษาแบบธรรมชาติในระดับห้องเรียน เปนที่ยอมรับแล้วว่าครูเป็นบุคคลสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ถึงแม้ว่าการศึกษาจะเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่อย่างไรก็ตามบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบของครูกลับยังมีความจำเป็น มากขึ้นโดยเฉพาะบทบาทที่เปลี่ยนไปจาก “ผู้ถ่ายทอดความรู้” เป็น “ผู้อำนวยความสะดวก” ครูต้องยอมรับความเป็น “ผู้ร่วมทางการ

เรียนรู้ (Co-Learner)” ไปพร้อมกับเด็ก ดังนั้นครูที่จะประยุกต์ใช้การสอนภาษาแบบธรรมชาติจึงมีบทบาท ดังนี้ (นิรมล ช่างวัฒนชัย, ๒๕๔๑)

๑. ครูสร้างความสนใจในคำและสิ่งพิมพ์
๒. ครูหวังในเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน
๓. ใช้ประสบการณ์ตรงในการสนับสนุนการอ่าน การเขียน

๔. ครูควรยอมรับกับความไม่ถูกต้องถาวรของเด็ก Blanche Perrotta (๑๙๙๖) เล่าประสบการณ์ของตนเองในการนำการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ไปใช้โดยใช้โมเดลของโฮดาเวย์(Holdaway’s Natural-Learning Model) ซึ่งประกอบด้วย (๑) การสาธิต (Demonstration) ตัวอย่าง : ผู้ใหญ่แสดงให้เด็กดูวิธีการผูกเชือกรองเท้า (๒) การมีส่วนร่วม (Participation) ตัวอย่าง : ชวนให้เด็กลองผูกเชือกเอง โดยมีผู้ใหญ่ช่วยบ้างเมื่อจำเป็น (๓) การฝึกหัด (Practice) ตัวอย่าง : เด็กฝึกหัดการผูกเชือกด้วยตนเองและ (๔) การปฏิบัติได้ (Performance) ตัวอย่าง : เมื่อเด็กทำได้สำเร็จก็จะวิ่งมาทำให้ผู้ใหญ่ดูซึ่งเธอกล่าว้าว่าโมเดลนี้ประสบความสำเร็จมากสามารถประยุกต์กับการสอนภาษาและ Bobbi Fisher (๑๙๙๑) กล่าวถึงประสบการณ์ของตนเองในหนังสือ Joyful Learning : A Whole Language Kindergarten ไวว่า เธอเริ่มต้นด้วยการมีความเชื่อในปรัชญาทฤษฎี หลักการของการสอนภาษาแบบธรรมชาติกล่าวคือ เธอจัดสภาพแวดล้อมในห้องให้เต็มไปด้วยสิ่งพิมพ์ สาธิตการอ่านและการเขียน ที่เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการรู้หนังสือ เธอเห็นคุณค่าของการ คาดคะเน ให้เด็ก ๆ มีโอกาสใช้และฝึกหัดภาษาและแลกเปลี่ยนในสิ่งที่เราสามารถทำได้ สำหรับการประยุกต์ใช้ในประเทศไทย

กระบวนการนำนวัตกรรมไปใช้

๑. สายชั้นปฐมวัย ร่วมกันกำหนดประเด็นในการพัฒนา/ปัญหา
๒. พัฒนานวัตกรรมผ่านกระบวนการ PLC ภายในโรงเรียน โดยการมีส่วนร่วมของครู บุคลากรในโรงเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นถึงประโยชน์ที่จะนำนวัตกรรมไปใช้ชั้นเรียน
๓. การนำ เข้าสู่ชั้นเรียน ซึ่งเป็นการออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยในตัวแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน พร้อมทั้งเก็บหลักฐานที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนและจากที่ครูได้เก็บรวบรวม เพื่อนำไปสู่การสรุปผลการใช้นวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้

ผลที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย (ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ เจตคติ สมรรถนะ)

นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านหนองไหล(พุทธเพิ่มวัฒนราษฎร์) ที่ผ่านการจัดประสบการณ์ โดย ใช้กิจกรรมบัญชีคำพื้นฐานร้อยละ ๘๕ มีพัฒนาการด้านภาษา พฤติกรรมทางภาษา ด้านทักษะทางการพูด ด้านการเข้าใจความหมาย ความจำ และมีการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการสำหรับเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับดีขึ้นไป

บทเรียนที่ได้รับ

- ๑) ครูมีนวัตกรรมสร้างสรรค์คนดีใช้ในโรงเรียน

๒) นักเรียนมีพัฒนาการด้านภาษา พฤติกรรมทางภาษา ด้านทักษะทางการพูด ด้านการเข้าใจ ความหมาย ความจำตามเป้าของสถานศึกษากำหนด

๓) ครู ผู้ปกครอง นักเรียนมีความพึงพอใจในกิจกรรมที่จัดขึ้น

๔) โรงเรียนเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้

๕) บ้าน วัด โรงเรียน มีความเข้มแข็ง ในการร่วมพัฒนาและส่งเสริมผู้เรียน

เงื่อนไขความสำเร็จ

๑) ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านภาษา พฤติกรรมทางภาษา ด้านทักษะทางการพูด ด้านการเข้าใจ ความหมาย ความจำ เรียนรู้หรือฝึกฝน มีความถูกต้องและตรงตามหลักสูตร และมีการบูรณาการหน่วยการเรียนรู้ให้เข้ากับชุมชนและอัตลักษณ์ของจังหวัด

๒) ใช้สื่อประกอบบทเรียนได้เหมาะสมและช่วยในการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียน ที่มีประสิทธิภาพ

๓) ครูให้การช่วยเหลือผู้เรียนที่ยังมีความรู้ ทักษะ หรือ ประสบการณ์เดิมไม่เพียงพอที่จะเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ใหม่ มีการใช้วิธีสอนที่แสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหาและให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ตลอดจนการจัดทำบันทึกหลังการสอนเพื่อแสดงถึงเงื่อนไขความสำเร็จในการสอนและสิ่งที่จะปรับปรุงหรือพัฒนาในครั้งต่อไป

๔) ผู้เรียนได้รับพลังงานเชิงบวกผู้เรียนได้รับการกระตุ้น เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และมีความกล้า แสดงออกมั่นใจในตนเอง

ภาคผนวก

ภาพกิจกรรม

